

„ANTONI VAN LEEUWENHOEK”.

Vereeniging van Aquarium- en Terrariumliefhebbers te Rotterdam.

EEN NIEUWE GAST IN MIJN ZEEWATERAQUARIUM.

N een van mijn bakjes, waarin zich een paar dozijn jonge anemonen (zeerozen zeeaners en zeemadeliefjes) bevinden, alles »eigen teelt«, zooals de liefhebbers met trots zeggen, benevens een paar tropische zoetwatervisschen, *Cyprinodon variegatus*, die zich echter in het onverwarmde zeewater uitstekend ontwikkelen en spoediger en beter op kleur gekomen zijn, dan hun zusjes en bróertjes in zoetwater, zag ik in den laatsten tijd miniatuurmolshoopen, waarvan het hoogste gedeelte aan de mesthoopjes herinnerde, waardoor de zeepier steeds zijn aanwezigheid ver-raadt, hoewel het, zoo te zien, uit zuiver zand bestond. Mijn eerste gedachte was dan ook, dat ik in het gelukkig bezit van zulk een pier was. Maar hier waren bepaald heuveltjes van zuiver zand en van een opening in de nabijheid, waardoor dit dier ademhaalt, was ook niets te zien. Doorwoelen van de heuvels had geen succes. De mest(?) viel uiteen, maar van een dier was geen sprake. Een halven dag later verrees de verheffing op een andere plaats. Ik greep nu het eenige afdoende middel aan, om de zaak tot klaarheid te brengen. De steenen, waarop zich de anemonen en waterplanten bevonden, werden er uitgehaald, de vischjes, die trouw bij de heuvels op schildwacht stonden, eveneens en daarna kwam het zand aan de beurt. Na korten tijd kwam de mineur voor den dag. Maar inplaats van de donkere zeepier van vingerlengte, die ik verwacht had, was het een nietig grijswit, rolrond diertje van nauwelijks een cM., dat zich in het water zeer onbeholpen langs den bodem bewoog. Veel bijzonders was er, tenminste met het bloote oog, niet aan waar te nemen. Aan het eene eind bevond zich een soort slurfje. Op een plaat in »Herklots« herkende ik het als een spuitworm. Het dier vervult in het zeezand (-slib) denzelfden dienst, als de gewone worm op de aarde. Het waren dus werkelijk uitwerpselen geweest, die ik gezien had. Maar veel wijzer was ik niet geworden, want van de levenswijze van het dier kon ik niet veel te weten weten komen, zelfs de naam was mij een raadsel. Ik bracht dus het dier weer in het aquarium, richtte dit weer in als te voren en wachtte een gunstig oogenblik af. En gelukkig bleef dit niet lang uit. Een paar dagen later verrees de heuvel vlak tusschen een zijwand en een groot brok lavasteen en door de geringe breedte, die er beschikbaar was, leidde een gedeelte van den mijngang langs het glas. Daar zag ik al spoedig den kop van het dier heen en weer gaan, maar voedselopname kon ik niet waarnemen. Doch plotseling geschiedt iets verrassends. Langs het kijkgal, dat een paar cM. onder den top van den heuvel ligt, beweegt zich schijnbaar een zandzuil omhoog, die mij vrij wat langer schijnt dan het dier, dat ik gezien had, wel 2 cM., en daar verrijst van uit den heuveltop een zandkolom van dezelfde lengte, die dadelijk neervalt, maar den eigenaardigen vorm behoudt, en langs het kijkgat beweegt zich het grijsgekleurde dier omlaag. Dat zelfde verschijnsel heb ik nog verscheidene malen, met tusschenpoozen van 5 à 15 minuten, kunnen waarnemen. De spuitworm, wiens aansopening zich aan het voorste gedeelte van het lichaam bevindt, vreet zich dus in zijn hol vol bodemgrond, beweegt zich na eenigen tijd omhoog tot aan de bodemoppervlakte en spuit het onverteerbare zand omhoog. De naam spuitworm was mij daarmee verklaard en doet den naamgever alle eer aan. Of nu het diertje, toen ik het in de hand had, zich ingetrokken had en daardoor zoo klein leek, of dat het onder het eten zoo uitzet, zou ik niet kunnen zeggen, wel dat ik mijn nieuwen gast voor geen zeepaardje, en dat is toch de hoogste wensch van ieder zeewaterliefhebber, zou willen missen.

Rotterdam, 2e Middellandstr. 34.

P. HANNIK, Secretaris.